

Промяна на морала

Понятието „авторитет“ зависи от понятията правилно и неправилно (т.е. морал). А именно, да имаш „авторитет“ не означава просто да имаш *способността* насилствено да управляваш други хора, нещо, което се притежава от безброй разбойници, крадци и гангстери, които не са смятани за „авторитет“; то означава да имаш *правото* да управляваш други хора, което предполага, че управляваните имат моралното задължение да се подчиняват, не просто за да избегнат наказание, а и защото такова подчинение („спазването на закона“) е от морална гледна точка *добро*, а неподчинението („нарушаването на закона“) – *лошо*. Следователно, за да има такова нещо като „авторитет“, трябва да има такова нещо като правилно и неправилно. (Как даден човек дефинира какво е правилно и какво неправилно или какво даден човек вярва, че е източник на морал, няма особено значение за тази дискусия. Използвайте собствени дефиниции и тази логика все още ще бъде приложима). Макар че понятието „авторитет“ изисква съществуване на правилно и неправилно, то се изключва изцяло от съществуването на понятията правилно и неправилно. Една проста аналогия ще докаже това на пръв поглед странно твърдение.

Законите на математиката са обективна, неизменяема част от реалността. Ако прибавите две ябълки към две ябълки ще получите четири ябълки. Онези, които изучават математика, искат да разберат повече за реалността, да научат за онова, което вече съществува. Някой, който е навлязъл в областта на математиката със заявена цел да *измени* законите на математиката, ще бъде сметнат за безумец, и то с право. Представете си колко абсурдно би било някакъв професор по математика да обяви: „С настоящето постаново-

вявам, че отсега нататък две плюс две ще бъде равно на пет“. Обаче такава лудост се появява всеки път, когато политиците приемат „закони“. Те не просто наблюдават света и се опитват най-добре да определят какво е правилно и какво е неправилно – нещо, което всеки индивид трябва и е длъжен да направи сам. Не, те твърдят, че *променят морала* чрез издаване на някой нов декрет. С други думи, подобно на безумния професор по математика, който мисли, че може просто чрез една декларация да *накара* две плюс две да бъде равно на пет, политиците говорят и действат така сякаш те са *източника* на морал, сякаш те имат властта да *променят* (чрез „закони“) представата за това кое е правилно и кое – неправилно, сякаш дадено действие може да стане лошо, просто защото те са декларирали, че то е „незаконно“.

Независимо дали става дума за математика, за морал или за каквото и да било друго, има огромна разлика между опит да се *определи* какво е истина и опит да се *диктува* какво е истина. Първото е полезно; второто е безумно. А второто е онова, което хората от „Властта“ като че ли правят всеки ден. В своите „закони“ политиците не просто изразяват какво мислят за това какво трябва да бъде поведението на хората въз основа на универсалните критерии за морал. Всеки човек има право да каже: „Мисля, че правенето на това нещо е лошо, а правенето на онова – добро“, но никой няма да нарече такива мнения „закони“. Обаче посланието от политиците е: „Ние *правим* онова нещо лошо, а това нещо *правим* добро“. Казано накратко, всеки „законодател“ страда от дълбоко маниакален комплекс за свръхвеличие (Бог), който го довежда дотам да вярва, че чрез политически ритуали той всъщност има властта, заедно със своите колеги „законодатели“, да *промени* представата за това кое е правилно и неправилно

просто чрез декрет.

Смъртните могат да променят морала толкова, колкото и законите на математиката. Тяхното разбиране за нещо може да се промени, но те не могат чрез декрет да променят естеството на вселената. Нито един здравомислещ човек не би опитал това. Обаче ето какво претендира, че е всеки „закон“, приет от политиците: *промяна* на това, което представлява морално поведение. И колкото и идиотско да е това схващане, то е необходим елемент на вярата във „Властта“: идеята, че масите са задължени да се подчиняват на „законодателите“ – че неподчинението (нарушаването на „закона“) е неправилно от морална гледна точка – не защото заповедите на политиците съвпадат с обективните правила на морала, а защото техните заповеди *диктуват* и *определят* какво е морално и какво не.

Разбирането на простия факт, че простосмъртните не могат да променят доброто в зло или злото в добро, само по себе си води до разпадане на мита за „Властта“. Всеки, който напълно разбере тази проста истина, не може да продължава да вярва във „Властта“, защото, ако на политиците им липсва тази свръхестествена способност, техните заповеди не са по своята същност легитимни и политиците престават да бъдат „авторитет“. Никой не може да има морално задължение за спазване или подчинение на заповедите на политиците и техните закони стават напълно невалидни и неуместни, освен ако нещо, за което и политиците казват, че е добро, наистина е добро или ако от хрумванията на политиците-богове действително се е родило нещо добро.

Накратко казано, ако такова нещо като правилно и неправилно изобщо съществува, колкото и да искате да дефинирате тези термини, „законите“ на „Властта“ винаги ще бъдат нелегитимни и без никаква стойност. Всеки човек

(по дефиниция) е морално задължен да прави това, което чувства, че е правилно. Ако „законът“ му казва да прави обратното, този „закон“ естествено е нелегитимен и човек не трябва да му се подчинява. И ако случайно „законът“ съвпадне с нещо, което е правилно, законът тогава ще бъде просто неуместен. Например, причината да се въздържа от извършване на убийство е защото убийството по своята същност е неправилно. Дали някои политици ще издадат или няма да издадат „законо“, деклариращи, че убийството е неправилно – дали ще го обявят извън „закона“ или няма да го обявят – няма да има какъвто и да било ефект върху морала на действието. Независимо от това какво казват „законите“, изобщо не е *основание* да се твърди, че нещо е добро или лошо. В резултат на това, дори „законите“, забраняващи злодеяния, като например нападение, убийство и кражба, са нелегитимни. Това, че хората не трябва да извършват такива деяния, е не защото „законите“, направени от хора, казват, че са неправилни, а защото тези деяния по същността си са неправилни. И ако няма задължение за подчинение на „законите“, направени от политиците, то по дефиниция те нямат никакъв „авторитет“.

Да се върнем на аналогията с професора по математика. Ако професорът авторитетно заяви, че чрез своя декрет просто възнамерява да направи две плюс две да бъде равно на пет, всеки здравомислещ човек ще сметне този декрет за погрешен и заблуждаващ. Ако пък професорът декларира, че възнамерява да *направи* две плюс две да бъде равно на *четири*, тази декларация също ще бъде глупава и безсмислена, въпреки че две плюс две *наистина* е равно на четири. Декларацията на професора не е *причината* две плюс две да бъде равно на четири. И в двата случая декларацията на професора не би могла и не трябва да

влиятелна на способността на хората да съберат две и две. Същото е и със „законите“ на политиците: дали съвпадат или не с действителното правилно и неправилно, те изобщо нямат „авторитет“, защото те изобщо не са *източникът* на правилното и неправилното, те изобщо не *създават* задължение за когото и да било да има определено поведение, така че не трябва да имат никакво отношение към това как някой човек отсъжда за нещо дали е морално или неморално.

Да вземем за пример „законите“ против наркотиците. Да се вярва, че е лошо да се използва насилие срещу някой, който пие бира (която е „легална“), но е добро да се използва насилие срещу някой, който пуши марихуана (защото е „нелегална“), логически внушава, че политиците всъщност имат способност да променят морала – да вземат две по същество еднакви поведения и да превърнат едното в неморално деяние, за което дори е оправдано насилствено наказание. Нещо повече, ако някой приеме легитимността на „законите“ (заповедите на политиците), този някой трябва да приеме също, че пиенето на алкохол е съвсем морално в даден ден, а е неморално на другия ден – денят, в който влиза в сила „забрана“. След това, не много години по-късно, то все още е неморално в даден ден и морално на следващия – денят, в който забраната е отменена. Дори боговете на повечето религии не претендират, че имат властта постоянно да допълват и изменят своите заповеди, редовно да *променят* кое е правилно и кое неправилно. *Само* политиците претендират, че имат такава власт. Всеки акт на „законодателството“ довежда до това безумие: схващането, че в даден ден едно действие би могло да бъде напълно позволено, а на следващия ден – денят, в който то бъде обявено „извън закона“ – да бъде неморално.